

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Nicolai Mazzotta theologia moralis

omnem rem moralem absolutissime complectens

Mazzotta, Nicolò

Augustae Vindelicorum & Cracoviae, 1756

Quæstio I. De Potestate Confessarii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41004

QUÆSTIO I.

De Potestate Confessarii.

Ad expeditam potestatem Confessarii tria requiruntur, potestas Ordinis, potestas Jurisdictionis, & approbatio. Si unum horum desit, Sacramentum Pœnitentiæ ministratur invalide.

CAPUT I.

Quid de Potestate Ordinis?

Dico primo: Solus Sacerdos complete ordinatus potest esse Minister hujus Sacramenti, ex Trident. sess. 14. cap. 6. Ratio est, quia solis Sacerdotibus in personis Apostolorum dictum est illud Joannis 20. *Accipite Spiritum Sanctum, quorum remiseritis peccata, &c.* Per quæ verba traditur potestas clavium, seu tollendi impedimentum intrandi in Regnum Cœlorum. Dixi, *Complete Ordinatus*; nam, si quis esset ordinatus Sacerdos per traditionem Calicis, & non per impositionem manuum, quibus accipitur Spiritus Sanctus, esset incomplete Sacerdos, & tantum haberet potestatem in verum Christi Corpus ad consecrandum, non vero in Corpus Christi mysticum ad absolvendum: Doctores communiter contra Val. & alios ap. Dian. p. 3. t. 4. r. 187. ex quorum sententia, cum sit etiam probabilis, si Episcopus post traditionem calicis deficeret, deberet ab alio Episcopo ordinari per impositionem manuum. Si autem quis esset ordinatus per impositionem manuum, & non per traditionem calicis, nec posset valide consecrare, nec absolvere; quia secunda potestas essentialiter supponit primam, ideoque neque incomplete esset Sacerdos: Arriag, cum communi.

Infers, Neminem non Sacerdotem posse valide absolvere Sacramentaliter, ne per errorem quidem communem, aut titulum coloratum; etsi aliquando ex delegatione absolvere posset à censuris: & ratio est, quia hoc est ex institutione Ecclesiæ, illud ex institutione Christi; ideoque in hoc, non in illo, supplere potest Ecclesia. Imo, si quis non Sacerdos absolvat sacramentaliter, vel incipiat audire confessionem sacramentalem,

Aa 2

est

est denunciandus, utpote suspectus in Fide; si delictum sit notorium, evadit Irregularis, & infamis.

Dubitatum est olim, an, si quis in extrema necessitate confiteatur Laico, Deus tunc suppleat effectum gratiæ, quæ conferretur ab hoc Sacramento? Nam videtur id affirmari cap. *Quem poenitet* 88. de poenitentia dist. 1. & à D. Th. & à Magistr. sentent. in 4. Sed id merito negant omnes apud Raynaudum; etsi aliquando esset utile sic confiteri extra Sacramentum Laico, ut ille deinde referat peccata Sacerdoti superventuro; vel ut juvet ad contritionem de illis, vel ut dirigat circa restitutionem, &c. vel ut ea humiliatione impetres à Deo veniam: Atque hoc sensu intelligi debent textus citati.

Denique, quamvis communior sententia neget, posse Laicum in extrema necessitate absolvere à censuris; tamen oppositum probabiliter tenent graves Doctores ap. Dian. p. 3. tr. 40. resol. 133. eo quod putant, piam Matrem Ecclesiam, quæ certe id Laico delegare potest, nolle pro eo articulo poenitentem moribundum privari beneficio Ecclesiasticæ sepulturæ, & communium suffragiorum; unde infert Sanch. Laicum teneri pro tali casu absolvere à censuris; & Quintanad. infert, etiam posse Laicum in defectu Clerici, adeoque debere, applicare Indulgentias ei concessas in articulo mortis, si talis applicatio fieri debeat per alium.

Dico secundo: Quilibet Sacerdos, etiam si sit Suspendus, Irregularis, Excommunicatus vitandus, Degradatus etiam realiter, Hæreticus, Apostata, &c. potest quoscunque Fideles à quibuscunque peccatis, & censuris valide, & licite absolvere in articulo mortis: Doctores communiter ex Trident. sess. 14. cap. 7. Ratio est, quia potestas absolvendi data est à Christo, ad salvandas animas; ergo restringi non debet, ubi extreme periclitatur anima. Hinc Durand. Armil. Vasq. & alii putant, simplicem Sacerdotem habere pro tali articulo facultatem expeditam à Jure divino per præcisam potestatem Ordinis; sed melius D. Th. & alii communiter docent, præter potestatem Ordinis, habere tunc à jure Ecclesiastico tacitam approbationem, & jurisdictionem à Papa; ut colligitur ex Trident. cit. ubi dicitur, *Ne aliquis precreat, in Ecclesia Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis; atque adeo omnes Sacerdotes quoslibet Poenitentes à quibuscunque peccatis, & censuris absolvere possunt.*

Infer

Infers primo, Moribundum per simplicem Sacerdotem à quibuscunque peccatis reservatis absolutum, si convalescat, non teneri se sistere Superiori, quia ex Trident. cit. nulla tunc fuit reservatio; ideoque absolutus est directe ab illis, & sine ullo onere: Bonac. & alii communiter. Hinc, si ea peccata tunc dicere non potuit, satis est, si postea aperiat cuivis Confessario, quia simplex ille Sacerdos ex potestate, quam habebat, absolvit, quantum potuit: Navar. Reg. & alii.

Infers secundo, Idem dicendum esse de censuris, quæ retardarent moribundum à consecutione Gloriæ, qualis esset excommunicatio, & interdictum personale, non autem si esset suspensio, interdictum locale, aut irregularitas, quia pro his non militat ratio Tridentini *Ne aliquis pereat*, &c. Sanch. Bonac. alique. At, si excommunicatio erat reservata, fuit quidem directe absolutus ab illa, sed cum onere se præsentandi, quamprimum commode poterit, Superiori, non ut iterum absolvatur, sed ad præstandam obedientiam, ex cap. *Eos, qui*, &c. de sententia excommunicationis in 6. Addunt tamen probabiliter Januar. Marc. & alii apud Dian. p. 10. tr. 14. r. 63. solum haberi hoc onus, si excommunicatio erit denunciata; tum quia simplex ille Sacerdos absolvit tunc ex potestate delegata; tum quia Tridentinum dicens, quod tunc nulla sit reservatio, correxit jus antiquum.

Dubium est primo, An in tali articulo valide absolvet Sacerdos simplex, si præsens etiam adesset Parochus, vel alius Confessarius approbatus? Affirmant Ledesma, Rodriq. Hurt. Barb. Sayr. Reg. Tamb. & alii, quos refert, & sequitur Illung, quia Trident. dicit universaliter, *Omnes Sacerdotes*; &, ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus; maxime cum beneficium Principis sit ampliandum. Negant Suar. Vatiq. Sanch. Con. Laym. Bonac. & alii communiter, tum quia ratio Tridentini est extrema necessitas, *Ne aliquis pereat*; quæ ratio cessat, si adest alius habens facultatem; tum etiam quia idem Tridentinum confirmat, *Quod in Ecclesia Dei custoditum semper fuit*, & ex cap. *Jubet*, &c. 26. q. 6. custoditum fuit, ut simplex Sacerdos absolvat, *Si absit Prælati Ordinarius*: ergo, si hic adsit, non potest ille absolvere. Hæc secunda sententia, cum sit tutior, est in praxi tenenda, quia in articulo mortis sequi debemus tutiora. Limita tamen primo

cum Sanch. si Parochus superveniat confessioni jam coeptæ apud simplicem Sacerdotem, quia hic coepit jam iudicium, quod debet complere. Limita secundo cum Bonac. Si Parochus sit excommunicatus, vel habeat aliud impedimentum canonicum, quia sic decentius est confiteri alteri. Limita tertio cum Croix ex D. Th. Si moribundus horreat manifestare sua peccata Parocho, quia secus haberetur periculum confessionis non integræ. Limita demum cum Lessio, si moribundus, præsentem privilegiato, eligat suum Parochum, quamvis non habentem potestatem in reservata, quia mens Tridentini, & Canonum est, ut Parochus habeat tunc omnem potestatem.

Dubium est secundo: An, quæ dicta sunt de articulo mortis, procedant etiam in periculo mortis? Negant Sotus, Can. Cov. Valen. & alii, quia extrema necessitas habetur tantum in articulo mortis, quando scilicet hæc certa est moraliter, & proxime instat; non vero in ejus periculo, quando scilicet probabiliter sub dubio timeatur. Sed probabilius affirmant Sylv. Med. Suar. Sanch. Laym. Avers. aliique communiter, quia in jure canonico quoad rem præsentem pro eodem sumitur articulus, & periculum mortis, ut constat ex cap. *Si quis suadente*, &c. & cap. *Eos, qui*, &c. de sententia excommunicationis in 6. & ex ratione Tridentini *Ne aliquis pereat*, quæ militat etiam in periculo mortis, in quo scilicet est prudens dubium, quod morte quis præveniatur, antequam Sacerdotem approbatum habeat, ut notat Tamb. &c. Hinc, si nullus haberi possit Confessarius, potest simplex Sacerdos æque absolvere eum, qui suscipere debet navigationem periculosam, iter prædonibus expositum, pugnam, &c. In tali periculo sunt etiam Banniti, item, qui inter pestiferos agere debent: item Prægnans primo partui proxima, vel si in simili experta sit periculum vitæ; item, qui timet insaniam proximam, vel insidias hostium, vel incidit in febrem malignam, & similia, in quibus sub timore probabili expectatur mors, antequam habeatur copia Confessarii. Cæterum, sicuti in articulo, ita in periculo mortis absolutio à censuris reservatis per simplicem Sacerdotem datur cum triplici onere Poenitentis, scilicet comparendi coram Superiore sub pœna reincidentiae, standi mandatis Ecclesiæ, & satisfaciendi parti læsæ, de quibus talis Sacerdos, si potest, debet eum monere: imo, si sit censura Bullæ Cœnæ, tenetur ab eo exigere juramentum, ut colligitur
ex

ex verbis Bullæ: in aliis vero censuris Filliuc. Bosc. Bord. Pelliz, alique contra alios probabiliter putant, sufficere solam promissionem, quia jura exigentia juramentum videntur loqui de absolutione in foro externo: v. Tambur. de Pœnitentia cap. 12. §. 4.

Dico tertio: Extra articulum, vel periculum mortis non potest simplex Sacerdos licite absolvere à venialibus: probabile tamen est, quod valide absolveret. Ratio primæ partis est, quia Innocentius XI. decreto de communione quotidiana An. 1679. sic præcipit Episcopis, & Ordinariis: *Non permittant, ut venialium confessio fiat simplici Sacerdoti non approbato ab Episcopo, aut Ordinario*: ergo talis absolutio nunc est saltem illicita; quidquid antea dixerint Doctores. Ratio secundæ partis est, quia ex hoc, quod Pontifex tantum velit prohiberi, non sequitur irritari talem absolutionem, vel tolli jurisdictionem in venialia concessam cuivis Sacerdoti ex immemorabili consuetudine Ecclesiæ: Carden. & alii contra Platellum; Idemque est de mortalibus alias rite confessis, quia hæc sunt etiam materia libera novæ confessionis. Imo, si quis simplici Sacerdoti bona fide confiteatur prima vice mortalia simul cum venialibus, probabile etiam est valide absolvi à venialibus quidem directe, indirecte à mortalibus, quæ proinde, si resciat, subijcere debet clavibus apud alium approbatum: Lugo d. 19. & alii contra alios. Denique, si veniale habeat adnexam excommunicationem minorem, Nav. Fil. Tamb. & alii &c. adhuc putant, valide absolvi à simplici Sacerdote; sed in hoc melius contradicunt alii communiter quia cap. *Nuper, de sententia Excommunicationis* tantum dicitur, excommunicationem minorem absolvi posse *ab Episcopo, vel à proprio Sacerdote*; & hoc nomine in jure venit Parochus, vel Confessarius approbatus ab Ordinario.

CAPUT II.

Quid de Potestate Jurisdictionis?

CUM absolutio Sacramentalis sit actus judicialis, & hic exerceri valide non possit sine jurisdictione in subditos, sequitur, ut Sacerdos, præter potestatem Ordinis, quam habet à Christo Domino adnexam characteri, habere etiam debeat ab Ecclesia potestatem jurisdictionis,

nis, per quam fideles fiant ejus subditi, & valide absolvantur. Hinc, quamvis Sacerdoti consecranti non possit Ecclesia reddere irritam consecrationem, cum hæc sit actus tantum Ordinis; tamen Sacerdoti sacramentaliter absolventi potest reddere irritam absolutionem, cum hæc sit actus simul Ordinis, & jurisdictionis. Dividitur hæc jurisdictio in ordinariam, delegatam, & eam, quæ habetur ex errore communi cum titulo colorato; & de singulis hic agendum.

§. I.

Quid de Jurisdictione ordinaria?

HANC habent ii Sacerdotes, qui ex vi proprii Officii habent curam animarum, ut Papa pro tota Ecclesia, Cardinalis pro sua, Legatus pro sua Provincia, Episcopus pro sua Diocesi, & similiter Vicarius ejus Generalis, & Vicarius Capitularis Sede vacante: item Archiepiscopus pro Diocesi etiam suffraganei, quando actu eam vilitat, vel si suffraganeus injuste absolutionem negaverit, ut addit Barbosa: item Parochus pro sua Parochia; & similiter Abbas, Archipresbyter, & Archidiaconus pro suis Collegiatis, & Superiores Regulares pro suis Religiosis. Hi omnes jure ordinario absolvent suos subditos: subditi autem Episcopo, vel Parocho jure ordinario sunt, qui intra ejus Diocesim, vel Parochiam habent domicilium, quod scilicet acquiritur à primo die, quo ibi corporaliter habitant cum animo ibidem perpetuo manendi, etiam si deinde animum mutent, dummodo corporaliter etiam non discesserint. Qui vero habent ibi quasi domicilium (hoc est alibi habent domicilium, sed habitant ibi majori, vel saltem æquali parte anni, ut sunt studentes, mercatores, litigantes in Curia, famuli, &c.) censentur utrobique subditi. Vagi vero, qui scilicet nullibi habent domicilium, aut quasi domicilium, censetur subditi ejus Parochi, in cujus Parochia hic & nunc reperiuntur: Doctores communiter, &c.

Quæres primo, An, qui habet jurisdictionem ordinariam absolvendi suos subditos, possit eam delegare alteri?

Respondeo, Per se loquendo, affirmative; quia actus proprius jurisdictionis ordinariæ etiam est ipsiusmet delegatio: Doctores communiter: idque verum est, etiam si
eam

eam habens non sit Sacerdos, qualis esse potest v. g. Vicarius Generalis Episcopi: licet enim nequeat ipse uti sua jurisdictione absolvendo sacramentaliter, cum non habeat potestatem ordinis, potest tamen illam delegare alteri Sacerdoti, constituendo eum Confessarium. Imo Episcopus v. g. existens extra suam Diœcesim etiam potest eam delegare alteri, constituendo eum Confessarium pro sua Diœcesi; ut dicemus etiam de approbatione cap. 3. Dixi *Per se loquendo*; nam Parochus (& idem est de Abbate, Archipresbytero, & Archidiacono) quamvis habeat jurisdictionem ordinariam absolvendi, tamen non potest eam delegare simplici Sacerdoti ad absolvendos suos subditos; quia ex jure novo Trident. requiritur approbatio Episcopi, vel ejus Vicarii juxta dicenda cap. 3. Potest tamen, Episcopo saltem non contradicente, eam delegare alteri Parocho ejusdem Diœcesis ad absolvendos suos subditos in sua Parochia: Suarez, & alii communiter: imo probabiliter etiam Parocho alterius Diœcesis: ut iidem addunt apud Tambur. c. 5. de Pœnitentia §. 3. n. 5. Quamvis quoad hoc probabilius ex dictis videatur oppositum. Econtra vero Superiores Regulares delegare possunt suam jurisdictionem cuivis Sacerdoti etiam alterius Ordinis, etiam Seculari ad audiendas confessiones suorum Religiosorum; etiam si ille non sit approbatus ab Episcopo; quia Tridentinum requirit hujus approbationem tantum ad audiendas confessiones Secularium.

Quæres secundo, Quando cessat jurisdictio ordinaria?

Respondeo cessare, Primo Amissione officii, cui erat adnexa; destructo enim principali corrumpitur accessorium: hinc Parochus amittens, vel resignans alteri Parochiam, non potest amplius valide absolvere, nisi alias approbetur ab Episcopo; & Vicarius Generalis Episcopi, cum eo mortuo, vel amoto statim desinat esse Vicarius, statim amittit hanc jurisdictionem. Secundo cessat per excommunicationem, aut suspensionem ab officio, in quibus sit vitandus; sic enim, nec absolveret, nec delegaret valide: si vero non sit vitandus, valide absolveret, ac delegaret; &, si esset requisitus, etiam licite. Putant Vasq. Bonac. & alii, posse Parochum per Episcopum suspendi à sua jurisdictione ordinaria. Sed Lugo dist. 21. & alii apud Tambur. negant, quia

ea gaudet Parochus jure Tridentini : ideoque non potest ab Episcopo privari, nisi removeatur ab officio. Denique nec cessat jurisdictio ordinaria per interdictum, & probabiliter neque per irregularitatem, nisi huic officium supervenerit, juxta dicenda in Tract. de censuris.

§. II.

Quid de Jurisdictione delegata?

I. SACERDOTES Regulares, cum constituuntur Confessarii, habent Jurisdictionem delegatam à Papa ad absolvendum sacramentaliter quoscunque Fideles undecunque ad se accedentes ; sed communicatur ipsis per suos Superiores, posita etiam approbatione Episcopi tamquam conditione essentialiter requisita à Tridentino pro absolvendis Secularibus, vel Monialibus. Hinc posset Confessarius Regularis absolvere etiam Religiosos alterius Ordinis. Sed hodie quivis ordo habet privilegium, ut sui Religiosi non possint absolvi ab aliis extra Ordinem, nisi ex licentia sui Superioris : si autem Regularis absque licentia sui Superioris approbetur ab Episcopo, tunc nec poterit valide absolvere, quia non habet Jurisdictionem sibi communicatam per suos Superiores, qui possunt eam negare, limitare, &c. Quod si Episcopus approbando communicet etiam suam jurisdictionem (quam, dum approbat, communicat, nisi quid expresse limitet) juxta hanc valide absolveret Seculares, illicite tamen, quia contra voluntatem sui Superioris. Excipe Religiosos Ordinis Prædicatorum, qui, si absque licentia suorum Superiorum approbentur ab Episcopo, invalide omnino absolvunt ex speciali Bull. Jul. III. Vide Tamb. de Pœnitentia c. 5. n. 26.

II. Sacerdotes seculares, cum constituuntur Confessarii, habent jurisdictionem sibi delegatam ab Episcopo eos approbante. Hac ergo habita jure non possunt absolvere subditos alterius Diœcesis ad se accedentes ; sed hodie possunt ex consuetudine, & tacito simul consensu Ordinariorum, vel potius Papæ, quo subditi alterius Diœcesis per delegationem subduntur illis, dum ad eos accedunt. Putant tamen Bon. Con. Vasq. Garza & alii, Peregrinum invalide absolvi, si ex industria e

sua Diœcesi discedat, ut absolvatur à Confessario hujus Diœcesis, quia sic operatur in fraudem, adeoque non præsumitur sui Ordinarii, vel Papæ consensus. Sed probabiliter contradicunt Ponc. Tambur. & alii ex illa regula Juris: *Nullus videtur dolum facere, qui utitur jure suo*; unusquisque autem habet jus adeundi alium locum, ibique se in statu gratiæ ponendi; nec unquam Ordinarii, vel Papa in dicto casu signum aliquod sui dissensus dederunt: ut notat Tambur. &c.

III. Sacerdos, sive Regularis, sive Secularis, constitutus jam Confessarius, quamvis ex quadam æquitate petere debeat licentiam à Parocho, ut audiat confessiones in ejus Ecclesia; tamen si non petat, valide absolvit, quia Confessario seculari sufficit jurisdictio delegata ab Ordinario, qui eam habet in tota Diœcesi, & Regulari sufficit jurisdictio delegata à Papa, qui est Ordinarius Ordinariorum. Imo, quamvis Episcopus in delegatione addat: *De licentia tamen Rectorum in Ecclesiis eorum*, tamen Suar. d. 27. Bon. & alii contra Abbat. & alios dicunt, illam non esse proprie conditionem, sed modum, quem deberes saltem ex æquitate servare, etiam si non admoneris ab Episcopo. Similiter si Episcopus tantum prohibeat, ne Regulares v. g. extra proprias Ecclesias audiant confessiones, adhuc hæ erunt validæ extra illas, ob eandem rationem; illicitæ tamen, nisi excuset hic & nunc Epikeja.

Extra Diœcesim potest Parochus absque ulla alia facultate jure suo audire confessiones suorum subditorum; quia ratione muneris est eorum Pastor: & similiter Confessarii Principum, qui respectu illorum sunt veluti Parochi, possunt eos absolvere, quando per varias Diœceses, vel Provincias eos comitantur: Illung, Laur. & alii. Idem dicit Laym. de Missionario Castrensi alicui Legioni præfecto, qui merito censetur veluti Parochus illius Legionis tamquam Parochiæ ambulantis; ideoque absolvere eos poterit, ubicunque terrarum Legio fuerit, licet novi milites accedant, vel succedant. Item Confessarius secularis hujus Diœcesis ex communi Doctorum sententia apud Suarez d. 28. sect. 6. potest extra hanc Diœcesim audire confessiones eorum, qui subditi sunt huic Episcopo; quia ad hoc habet jam jurisdictionem delegatam, quæ, cum sit voluntaria, exerceri potest extra territorium Episcopi in ejus subditos. Econtra
vero

vero Confessarius regularis hujus Diœcesis non potest extra hanc Diœcesim audire confessiones eorum, qui subditi sunt huic Episcopo, nisi sit approbatus etiam ab illo Episcopo, juxta dicenda cap. 3.

Quæres primo, Quid requiratur ad acquirendam Jurisdictionem absolvendi sacramentaliter?

Respondeo, Requiri consensum sive expressum, sive tacitum concedentis, dummodo sit de præsentis: Doctores communiter. Hinc, si Episcopus v. g. videat, aut sciat, simplicem Sacerdotem audire confessiones, & non prohibeat, quando sine incommodo posset, valida est absolutio ex tacito ejus consensu: Averf. sect. 4. Si tamen, nondum existente eo consensu, incipiat talis Sacerdos audire confessionem, peccat, quia invalide incipit: Conin. Dian. & alii. Rursus si Sacerdos vi, aut metu extorsit jurisdictionem ab Ordinario, probabiliter etiam valide absolvit, dummodo Episcopus aliquo signo externo annuerit; quia talis concessio, etiam sic extorta, manet simpliciter voluntaria: Sanch. Con. & alii contra Azor. Pont. & alios. Addunt Tancr. & alii, quod, si Sacerdos petat ab Episcopo licentiam audiendi confessiones, & nulla sublit ratio denegandi, & Episcopus taceat, habetur licentia pro concessa, quia positus his conditionibus silentium est signum externum concessionis. Contra vero non sufficit consensus interpretativus, vel prudenter præsumptus, quem scilicet Episcopus daret, vel certo creditur daturus, si rogaretur. Neque sufficit rati habitio danda de futuro; quia ad actualem jurisdictionem requiritur consensus de præsentis existens, & aliquo signo saltem tacite manifestatus: Lugo d. 19. & alii communiter. Requiritur etiam, ut Sacerdos delegatus habeat notitiam concessionis sibi factæ, sive ore tenus, sive per literas, aut internuncium destinatum a Delegante, alioquin invalide absolvit, etsi aliunde id resciat; quia non censetur concessa facultas, nisi legitime acceptetur: Averf. q. 16. sect. 5. Si autem concessa sit jurisdictio Ordini religioso, Ordo acceptat pro singulis suis Religiosis, ideoque quivis illorum valide absolveret, etiam si ignoraret, se illam habere: Lug. n. 57. Item, si Sacerdos putans, se habere jurisdictionem ex uno titulo, cum tamen habeat ex alio titulo sibi ignoto, valide absolvit, quia intendit facere, quantum potest, ex quocunque titulo possit: Lugo n. 18.

Quæ-

Quæres secundo, Quando cessat jurisdictio delegata absolvendi sacramentaliter?

Respondeo primo, Cessare, si Sacerdos delegatus incidat in excommunicationem, aut suspensionem ab officio, in quibus sit vitandus; si autem non sit vitandus, adhuc valide absolvit, sed illicite, nisi sit requisitus; Doctores communiter. At non cessat per interdictum, & probabiliter neque per irregularitatem, etsi supervenientem; quia talis jurisdictio, cum sit mere delegata, non fundatur in officio, vel beneficio, quibus privat irregularitas, ex dicendis de censuris. Neque cessat, si Episcopus ipse, postquam delegavit, evadat excommunicatus vitandus, quia est gratia facta jam delegato, quæ neque cessat morte concedentis. Cæterum præcinciendo à censuris.

Respondeo secundo, Si jurisdictio concessa sit ad certum tempus, puta ad annum, hoc transacto statim cessare, quia facultas non extenditur ultra voluntatem concedentis. At, si bona fide cœpta sit aliqua confessio, quæ finiri non potuit intra illum terminum præfixum, proseguendus est actus judicialis usque ad absolutionem, & postea cessabit facultas; Doctores communiter. Imo probabiliter potes iterum ea uti, si Pœnitens redeat cum mortali invincibiliter antea oblito, quia tunc sequens confessio pertinet ad integritatem prioris: Tambur. Dicast. & alii contra Fagun. & alios: secus vero, si redeat etiam cum novo peccato; tunc enim neque conjunctim absolvi poterit cum oblito: Dian. p. 11. tr. 7. r. 28.

Respondeo tertio, Si jurisdictio concessa sit ad tempus incertum, ut si Episcopus concedens dicat, *Quamdiu vixero*, eam cessare morte concedentis, nisi vero tunc cœpta sit aliqua confessio, quæ postea est finienda, juxta modo dicta: idem est, si dixerit, *Ad meum beneplacitum*, vel *Donc ego voluero*: quia beneplacitum, seu voluntas finitur morte personæ; Doctores communiter, ex cap. *Gratioso*, &c. de *rescriptis* in 6. contra Tamb. & alios, &c. Idemque est, si concedens removeatur ab officio: Perez d. 47. *Matr.* f. 7. n. 15. Si vero dicat: *Pro uno anno ad beneplacitum*, cessat, statim ac concedens intra annum moritur, aut removetur ab officio: Suar. de *Legibus* lib. 8. cap. 31. Idemque est, si dicat, *Ad annum*, & *beneplacitum meum*; Perez ibid. At, si dicat, *Ex beneplacito ad annum*, non cessat, nisi post annum,

num, quia beneplacitum hic ponitur, ut principium gratiæ factæ per annum: Perez n. 18.

Respondeo quarto: Si jurisdictio concessa sit absolute, nunquam cessare, nisi concedens, vel ejus successor revocaverit; quia Episcopus sic delegans censetur velle favere ipsi Sacerdoti, judicando absolute idoneum ad confessiones; ideoque est gratia facta, quæ non expirat morte concedentis, juxta regulam Doctorum ex cap. *Si cui, &c. de Præbendis in 6. &c.* Idem est, si dicat *Ad beneplacitum Sedis*: Ratiq est, quia cum Sedes sit perpetua, perpetua erit concessio, donec revocetur. Idem, si dicat *Ad beneplacitum Sedis, & personæ*: Sanch. lib. 8. *de Matrim.* dist. 28. num. 5. Idem demum, si dicat, *Donec revocavero*: vel *Donec aliud ordinavero*, quia revocatio, & ordinatio sunt actus positivi, qui non habentur præcise post mortem: Perez num. 10.

Respondeo quinto, Si jurisdictio concessa sit certo Sacerdoti ad audiendam pro una vice confessionem certi Pœnitentis, non cessare morte concedentis, si tunc res non sit integra, hoc est, si Sacerdos cœperit jam audire confessionem, quam nondum potuit perficere; quæ per actum juridicum firmata est in eo jurisdictio, donec ponatur Absolutio: at, si res sit integra; hoc est nondum cœpit audiri confessio, Sanch. num. 82. & alii communiter dicunt, cessare; quia sic non est gratia facta, sed facienda, & gratia facienda cessat morte concedentis, ex opposita regula Doctorum in cap. cit. Sed probabiliter etiam contradicunt Con. Lug. Perez, Tamb. & alii &c. quia sic concedens voluit favere Pœnitenti, ideoque talis jurisdictio concessa Confessario est gratia à concedente facta ipsi Pœnitenti, & consequenter neque expirat per ejus mortem, & idem dicunt in aliis concessionibus, nisi aliter sit receptum in jure. Vide dicta in Tract. de Leg. d. 4. q. 4. c. 2.

§. III.

Quid de errore communi cum titulo colorato?

ERROR communis habetur, quando Sacerdos communiter putatur habere jurisdictionem ad absolvendum, quam non habet, titulus coloratus, seu putativus habetur, quando fuit à legitimo Superiore coloratus ei titulus ad talem jurisdictionem, ut titulus Pa-

rochi,

rochi, Confessarii, &c. Sed vel fuit nullus ob aliquod occultum impedimentum, vel jam amissus, & talis amissio communiter ignoratur. Certum communiter est apud Doctores ex l. *Barbarius*, ff. de officio *Prætoris*, & cap. *Infamis* 3. q. 7., errorem communem cum titulo colorato dare tali jurisdictionem absolvendi, etiamsi cæteroqui illam non habeat. Ratio est, quia tunc Ecclesia, cum possit, tacite supplet talem jurisdictionem ob bonum communis bona fide ita existimantis; aliter innumeræ animæ invincibili errore perirent: ergo valide absolvit talis Sacerdos, si adsit error communis cum titulo colorato; peccat tamen, si sciat nullitatem sui tituli, quia scienter usurpat jurisdictionem, quam non habet.

Porro ad talem errorem communem sufficit, si sit communis in hac Civitate, etiamsi alibi non sit talis error; puta si Confessarius sit alibi excommunicatus denunciatus: sed id communiter hic ignoretur: Tamb. de *Pœnitent.* cap. 5. § 7. Idem valide absolvit, si fuerit excommunicatus denunciatus, sed tantum temporis sit elapsus, ut communiter ignoretur ejus denunciatio: Navar. Cajet. & alii, &c. Item Sacerdos approbatus per annum, hoc elapso, etiam valide absolvit, si id communiter ignoretur. Idemque est, si absolvat virtute privilegii jam revocati, si revocatio communiter ignoretur: Henriq. & alii, &c. Idem, si Episcopus ficto dederit licentiam audiendi confessionem, sed fictio illa communiter ignoretur: Sanch. lib. 3. *Matrim.* d. 22. Si post errorem communem incipiat populus dubitare de jurisdictione talis Sacerdotis, tunc debet investigari prius veritas; aliter error esset crassus, & supinus, nec sufficiens ad dandam jurisdictionem ex tacito consensu Ecclesiæ: at, si facta morali diligentia, adhuc manet dubium, erunt validæ absolutiones, quia, dum vinci non potest dubium, prævalet possessio acquisita ex præcedenti errore communi. Si tu, vel etiam alii pauci privati sciant talem Sacerdotis defectum, adhuc valet ejus absolutio, quia scientia privata non tollit errorem communem; tu tamen, si scias, illum scire suum defectum, invalide absolveris, quia cooperaris ejus peccato: fecus vero, si prudenter putes, illum nescire, & tu non possis aliter confiteri, quia sic necessitas te excusat à cooperatione illa peccato materiali alterius. Econtra vero, si non sit error communis, sed
tuus

tuus tantum, vel etiam paucorum, invalide absolveris, saltem à mortalibus prima vice confessis; quia Ecclesia non supplet jurisdictionem ob errorem privatum: Doctores communiter.

Quæres primo: An Ecclesia suppleat jurisdictionem, si adfit error communis, sed sine titulo colorato?

Respondeo, Duas esse in hac re sententias: Prima cum Suar. Con. Bon. & aliis comm. negat; quia, quoties jura statuunt ex errore communi suppleri jurisdictionem, semper faciunt mentionem auctoritatis Superioris, quæ intervenire debuerit conferendo titulum: ergo non sufficit solus error communis. Secunda cum Poncio, Sanch. Rod. Dian. & aliis affirmat; quia etiam hic militat ratio Boni communis, ob quam Ecclesia tacite supplet jurisdictionem, ut scilicet provideatur saluti communi animarum inculpabili errore laborantium: quod autem jura id concesserint, cum adest ritulus, hic fuit occasio concedendi; absolute tamen concesserunt, quoties vitandum est commune damnum, ut notat Con. ergo credendum, piam matrem Ecclesiam etiam velle supplere stante solum errore communi; si nimirum Sacerdos communiter putetur Parochus, vel legitimus Confessarius, quamvis absque auctoritate Superioris per se sit intrusus in Parochiam, vel Confessionale. Prima sententia est probabilior, saltem auctoritate extrinseca: tamen Castro, Tambur. & alii plurimi dicunt, utramque esse probabilem.

Quæres secundo: An Ecclesia suppleat, seu tacite det jurisdictionem Confessario absolventi ex opinione probabili citra suam jurisdictionem?

Respondeo affirmative. Dummodo talis opinio sit solide probabilis: Ratio est, quia licet ex cap. *Si Episcopus: &c. de Poenit. & remissionib. in 6.* se sola non conferat jurisdictionem absolvendi Sacramentaliter; tamen potest conferre, si accedat consensus saltem tacitus Ecclesiæ, ut docent communiter Doctores ex Trident. *sess. 22. de reform. cap. 3.* Sed apud Confessarios communiter adest consuetudo absolvendi ex opinione probabili circa suam jurisdictionem, idque scit Ecclesia: ergo videtur tacite consentire, adeoque dare jurisdictionem, si ea forte non esset. Ita communior sententia apud Carden. cum Suar. Sanch. Con. Bon. & aliis plurimis; ita ut Lugo dicat, hanc esse praxim omnium fidelium, & totius

totius Ecclesiæ; &, cum hæc communis persuasio sit saltem error communis cum titulo colorato, nempe auctoritate Ecclesiæ per communem praxim satis nobis explicata, est tutissima; cum non exponatur Sacramentum periculo nullitatis, eo quod suppleat Ecclesia jurisdictionem, quam Sacerdos probabiliter putat se habere. Hinc infert Bonac. quod, qui sequitur opinionem probabilem Doctorum sentientium, ipsum habere jurisdictionem absolvendi ab hoc, vel illo reservato in tali, vel tali casu, &c. valide, & licite absolvit, etiam si forte opinio illa sit falsa; nam Ecclesia supplet jurisdictionem, ne sequantur incommoda in communitatem. Addit Vericelli apud Tamb. contra Averſa, id valere, five probabilitas sit circa jus, five circa factum, ut si probabile sit, quod in hoc, vel illo casu non sit incurſa reservatio; si probabile sit, quod jurisdictio nondum expiraverit, non sit revocata, &c., quia ratio utrobique est eadem. Addit insuper id etiam valere, quomodocunque ea ratio sit probabilis, five ex auctoritate extrinseca, five ex intrinseca ratione de novo à docto viro considerata, dummodo sit solide probabilis.

Dixi, Si sit solide probabilis, hoc est nixa gravi fundamento apto movere virum prudentem ad ejus assensum, vel de ejus probabilitate, et si æque, vel etiam probabilius sit oppositum; quia sic etiam prudenter operaris; &, si forte ea opinio sit falsa, cum communiter ignoretur, supplet Ecclesia: contra vero invalide absolvis ex opinione tenuiter probabili circa tuam jurisdictionem; puta, si sit opinio, quam unus, vel alter asserit, & non habet rationem intrinsecam, vel adeo levem, ut virum prudentem non moveat; si unus, vel alter eam docet: complures autem Doctores eam parum tutam pronuntiant; si per transitum unus, aut alter eam innuit sine sufficienti examine, præsertim si alius, qui ex professione de ea agit, firma ratione oppositum docet: in his enim opinio sit leviter probabilis, vel ad summum dubiæ probabilitatis; ideoque Ecclesia non dat jurisdictionem sic imprudenter operanti.

Quæres tertio, An licite absolvat Sacerdos in dubio de sua jurisdictione?

Respondeo, Affirmative, si coepit bona fide eam possidere, & postea negative dubitet, an valide eam obtinuerit; quia sic melior est conditio possidentis, &.

R. P. Nicol. Mazzotta Theol. Mor. Tom. III. B b si

si forte adsit error, supplet Ecclesia: Con. Dicast. Gobat. tract. 7. n. 21. Econtra vero, si coepit mala, vel dubia fide possidere; aut negative dubitet; an unquam eam obtinuerit, vel an jurisdictio, quam habet, extendat se ad casum allatum à poenitente, an peccatum à poenitente allatum sit reservatum, necne, &c., quia tunc non ipse est in possessione; Lugo d. 19. n. 28. Cæterum, si legitimus Confessarius coepit audire poenitentem afferentem plura peccata, & oriatur dubium, an habeat jurisditionem circa unum, aut alterum illorum, licite etiam absolvit (monendo tamen poenitentem, ut postea accedat ad habentem certam jurisdictionem; si adsit necessitas: puta ad vitandum scandalum, aut infamiam, si tunc poenitens non communicet; vel si alioquin deberet omittere Confessionem annuam, vel diu manere deberet in statu peccati mortalis: Gobat. n. 120., ubi Hurtadus non audet resolvere, an spatium unius noctis sit in hac materia habendum pro diuturno, quod tamen merito negat Diana, quicquid ingeniose dicat Caramuel. Addit tamen Laym. c. 12. n. 11., aliqualem urgere necessitatem, si talis poenitens bona fide confessus ægro animo discedat non absolutus, & coactus bis confiteri, modo ejus peccato non sit adnexa excommunicatio reservata.

CAPUT III.

Quid de Approbatione?

APPROBATIO est *Judicium, quo Superior declarat, aliquem Sacerdotem esse idoneum ad audiendas confessiones.* Sine hac Sacerdos, sive secularis, sive regularis invalide absolvit; quia ex dictis potestas ordinis non censetur expedita, nisi accedat potestas jurisdictionis, & hæc non confertur, nisi per approbationem. Agendum de Approbato I. Ad confessiones secularium: II. Ad confessiones Regularium: III. Ad Confessiones Monialium: IV. Ad Confessiones Privilegiatorum.

§. I.

Quid de Approbatis ad Confessiones Secularium?

TRIDENTINUM sess. 23. cap. 15. statuit: *Nullum etiam Regularem posse confessiones secularium; etiam* Sacer-

Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari; nisi, aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias idoneus judicetur, & approbationem, quæ gratis detur, obtineat. Itaque.

Primo, Approbatio fieri potest tripliciter, vel per collationem beneficii Parochialis. vel per examen: si est necessarium, vel sine examine, si alias idoneus quis judicetur. Præcipitur etiam, ut detur gratis; tamen, quamvis peccet, qui eam non det gratis, at probabile est, sic etiam valere, quia verba Tridentini quoad hoc sunt tantum præceptiva, non irritantia: Suarez, Lugo, disp. 21. Probabile etiam est valere, si detur ex vi, & metu, juxta dicta de jurisdictione: probabile item est valere, si Episcopus in approbando erret circa idoneitatem: Suar. Bon. & alii, &c. Addit Lugo num. 25., probabiliter etiam valere, si Episcopus externe tantum approbet, quem non judicat idoneum, sed in hoc contradicunt Suar. Bon. & alii, &c. quia Trid. dicit, *Si idoneus judicetur.*

Secundo, Superior approbans ad confessiones secularium est Episcopus ex Tridentino citato, vel ejus Vicarius Generalis, qui habet potestatem ordinariam, & facit unum Tribunal cum illo; vel Vicarius Capitularis sede vacante, qui succedit Episcopo: Doctores communiter. Approbare potest Episcopus, etiam si nondum sit consecratus, modo sit ætus, & confirmatus; quia approbatio non est actus ordinis, seu meræ jurisdictionis: Lug. n. 27. Addunt Bossius, & Tambur. Episcopum etiam excommunicatum vitandum posse valide approbare; quia approbatio est tantum simplex testificatio Episcopi, prout Superior est, qualis in excommunicatione videtur etiam manere: sed communius negant Avers. Poncius, & alii; quia approbatio est actus jurisdictionis Episcopalis, quam non habet Episcopus vitandus: Possunt pariter approbare, qui habent jurisdictionem quasi Episcopalem in Diocesim nulli Episcopo subjectam. Item Nuncius Apostolicus, & Legatus à latere pro sua Provincia. Item Capellani Majores relate ad confessiones militum, vel domus Regiæ: Episcopus existens extra suam Diocesim potest approbare Sacerdotem pro sua Diocesim; quia approbatio non est actus jurisdictionis contentiosæ, sed voluntariæ, quæ extra proprium territorium exerceri potest: Putant tamen Doctores cum

Bb 2

Lugo

Lugo Lib. 1. *Respons. Moral.* dubio 17., Episcopum v. g. Neapolitanum existentem Capuæ non posse approbare Sacerdotem Capuanum pro suis subditis ibidem existentibus; quia sic nullo modo potest esse Superior respectu talis Sacerdotis, cum non posset illum punire, si Capuæ circa confessiones Neapolitanorum delinqueret: & ideo nec potest ipsemet Episcopus ibidem confiteri tali Sacerdoti non approbato, ut supponitur à suo Episcopo Capuano, ut constat ex declaratione Sacrae Congregationis apud eundem: Econtra vero poterit eum ibi approbare pro audiendis Confessionibus in sua Diocesi Neapolitana; quia sic evadere potest ejus superior potens illum punire, si quoad hoc deliquerit in sua Diocesi. Uti etiam potest Capuæ approbare Sacerdotem Neapolitanum pro audiendis confessionibus Neapolitanorum Capuæ existentium, cum sit verus ejus Superior.

Tertio, Sacerdos, five secularis, five regularis, hoc ipso, quod obtinet beneficium Parochiale, est ipso jure approbatus, quia Canones volunt, illud obtineri per concursum, vel saltem prævio examine ex Trident. *sess. 24. cap. 18.* Hinc, si per fraudem, vel per incuriam Episcopi, vel aliter sine examine, aut Episcopi judicio pervenisset ad Parochiam, indigeret approbatione: Croix num. 1533. Item indiget approbatione Superior Regularis; quia talis revera non est Parochus, cum non habeat beneficium Parochiale, ut requiritur à Tridentino: Doctores communiter contra Valerum, & alios paucos. Si Parochus mutet Parochiam, quamvis in aliquibus Diocesibus non iterum examineetur, tamen merito in aliis fit oppositum; quia idoneus pro uno loco, non semper est idoneus pro alio, in quo esse possunt oves diversæ exigentes in Parocho diversas qualitates, & scientiam. Si autem desinat esse Parochus, desinit ejus approbatio, nisi prius fuisset aliunde approbatus absolute: Suarez, Henric. & alii communiter: At, si moriatur, non ideo desinit approbatio Sacellani dati ei ab Episcopo, ut requisitus eum adjuvaret: quia hic approbationem habet ab Episcopo, & non præcise ratione Parochi, sed loci: tamen non potest assistere matrimoniis, quia hæc pendebant immediate à Parocho ad singulos actus suo modo ipsum delegante: Croix n. 1543. Putant Suar. Sanch. Lugo, Aversa, & alii, Parochum vi beneficii Parochialis approbatum esse jure communi Tridentini, tamquam publicum Ministrum Ecclesiae;

elefiæ; unde inferunt, Parochum unius Diœceſis poſſe etiam in alia Diœceſi abſolvere illius Parochianos ex licentia tantum illius Parochi (modo non contradicat Epifcopus, ut addit Suarez diſp. 28. ſect. 4. n. 9.) quia ex jure communi Eccleſiæ habet approbationem, & ibi acquirit jurisdictionem ex delegatione illius Parochi. Probabiliter tamen contradicunt Layman. Gutierrez: Garzia, & alii, &c. quia ex diſpoſitione Tridentini videtur approbatus tantum à ſuo Epifcopo, cujus ſolius examen, & judicium requiritur. Illud videtur communius admiſſum, Parochum etiam extra Diœceſim poſſe audire confeſſiones ſuorum ſubditorum, juxta dicta, & mox ſuſius dicenda.

Quarto, Sacerdos ſive ſecularis, ſive regularis ad confeſſiones ſecularium indiget approbatione Epifcopi ex Tridentino cit. Quare non ſufficit approbatio Univerſitatis ad gradus Licentiati, Magiſtri, Doctōris, &c., quia Tridentinum requirit approbationem ab Epifcopi judicio provenientem. Nec ſufficit, eſſe ſemel approbatum in Urbe à Vicario Papæ, ut cenſeatur approbatus in toto orbe; quia Urbanus VIII. anno 1628. revocavit omnia Privilegia audiendi confeſſiones ſine approbatione ab Epifcopis Diœceſanis, & abſque examine facto ab Ordinario.

Dubium eſt primo, A quonam Epifcopo fieri debeat hæc approbatio? An ſcilicet ab Epifcopo Pœnitentis, ut ait Sylveſter, an Confeſſarii, ut Suarez, an Loci, in qua fit confeſſio, ut Gutierrez, an demum à quovis Epifcopo, ſive Loci, ſive Confeſſarii, ſive Pœnitentis, ut Henriquez?

Equidem dico cum Lugo diſp. 21. n. 35., requiri, & ſufficere approbationem ab Epifcopo, qui ſit Ordinarius ipſius Confeſſarii, non quomodocunque, ſed in ordine ad hoc miniſterium audiendi Confeſſiones talium Pœnitentium: Ratio eſt, quia ſic optime verificantur verba Tridentini, & Decretorum ſubſequentium, ut mox patebit. Hinc quivis Sacerdos etiam Regularis, etiam Peregrinus, poteſt in hac Diœceſi approbari ab hoc Epifcopo ad Confeſſiones ſuorum Diœceſanorum; quia in ordine ad iſtos quivis Sacerdos poteſt hic ei ſubdi, tanquam ſuo ordinario, hoc ipſo, quod velit eos audire: ergo poteſt, ac debet ab illo approbari, cum ad illum ſpectet judicare de idoneitate volentis curare ſuas oves; & ſi deinde in hoc deliquerit, punire. Item Sacerdos Pere-

grinus, five secularis, five regularis ab hoc Episcopo approbatus, hoc ipso, quod egreditur extra hanc Diocesim, amittit approbationem; quia non amplius subditur huic Episcopo, à quo nec potest, si deliquerit, puniri. Similiter Sacerdos Diocesanus, five secularis, five regularis, hoc ipso quod mutat domicilium extra hanc Diocesim, amittit approbationem. At, si deinde redeat ad pristinum domicilium, eam reparat, si fuerat absoluta, necdum ab Episcopo revocata: Lug. loc. cit.

Dubium est secundo, An Confessarius secularis Diocesanus approbatus absolute quoad locum, si peregrinetur extra hanc Diocesim, possit ibi absolvere subditos huius Diocesis pariter peregrinantes?

Communis sententia cum Suar. & Sanch. lib. 3. *Mair.* disp. 19. num. 8. contra Mattheucci, & alios paucos affirmat; quia etiam ibi manet subditus sui Episcopi approbantis in ordine ad tales Pœnitentes, & exercet jurisdictionem in foro conscientiae; & in iis, quæ sunt sine strepitu iudicii, non violatur jus alterius: Neque obstat primo responsum Sacrae Congregationis Episcopo Valentino, *Approbatum ab alio, quam à Valentino Episcopo, in Diocesi Valentina non censeri approbatum ab Ordinario.* Nam, ut bene notat Lugo num. 42. hoc responsum intelligi debet juxta intensionem interrogantis, quæ erat ad confessiones illorum, qui subduntur Episcopo Valentino. Neque obstat secundo Constitutio Innocentii XII. *Cum sicut, &c.* 19. Aprilis 1700. *Confessarios, tam seculares, quam regulares, quicunque illi sint, nullatenus posse audire pœnitentes Bulla-Cruciatos sine approbatione Episcopi loci, in quo ipsi pœnitentes degunt, & Confessarios eligunt; neque ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab aliis Ordinariis aliarum Diocesum obtentam, etiam si pœnitentes illorum Ordinariorum, qui tales Confessarios approbassent, subditi sint.* Non, inquam, obstat; nam hæc etiam intelligi debent secundum intensionem Episcoporum Portugalliae, quorum querelis Pontifex hac constitutione respondet. Querelæ autem non erant, imo nec esse poterant, quod subditi alterius Episcopi peregrinantes in sua Diocesi absolvebantur vi Bullæ Cruciatæ à Confessariis illius Episcopi pariter peregrinantibus; quia id, etiam præcisa Bulla, erat communiter à Doctoribus admissum; & Episcopi ipsi ratum haberent, cum sic possent etiam ipsi extra suam Diocesim confiteri suo Confessario Diocesano absque approbatione alterius

alterius Episcopi. Quærelæ ergo erant, quod absque sua licentia sui subditi in sua Diœcesi, vi Bullæ Cruciatæ hispanico sermone traditæ, eligebant in Confessarium Sacerdotem per quemcunque alium ordinarium approbatum; & extra Diœcesim eligebant Regularem *Semel tantum* ab ipsis approbatum, etiam si ipsi repugnassent, vel approbationem revocassent; ut videre est apud Doctores tractantes de Bulla Cruciatæ apud Tamb. cap. 5. §. 4. num. 11. Remanet ergo integra sententia communis, quod possit Confessarius secularis Diœcesanus absolute approbatus audire extra Diœcesim Diœcesanum suum peregrinantem.

Dubium est tertio, an idem dici possit de Confessario Regulari Diœcesano pariter extra Diœcesim peregrinante?

Affirmant Ledesma, Peyrinus, Lugo num. 49. & alii, qui scripserunt ante Clementem X. Sed Constitutio Clementis X. *Superna*, &c. 2. Augusti 1670. ita statuit: *Religiosos ab Episcopo ad confessiones secularium approbatos non posse in alia Diœcesi eos absque Episcopi Diœcesani approbatione audire, quamvis pœnitentes subditi sint ejus Episcopi, à quo ipsi Religiosi jam fuerunt approbati.* Adhuc tamen Platellius, Taberna, & alii apud Croix n. 1513. putant, Confessarium Regularem in una Diœcesi approbatum, dum iter agit per alias Diœceses, audire posse confessiones quorumcunque secularium in locis, in quibus Ordinarii non existunt, dummodo Parochi non repugnent, ex privilegio Gregorii XIII.; putant enim plurès apud Dianam, Decreta Pontificum, quæ videntur talem facultatem revocare, tantum loqui de potestate audiendi confessiones permanentes, non autem transeunter. Verum, cum Clemens X. loquatur indefinite, & revocet qualiacunque data privilegia, non audeam hanc sententiam sequi.

Quinto, Ad approbationem pro confessione secularium non sufficit esse idoneum, & esse præsentatum Episcopo, sed requiritur ejus judicium tacite, vel expresse manifestatum. Hinc ab Alexandro VII. damnatur hæc Prop. 13. *Satisfacit præcepto annuæ confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo præsentato; sed ab eo injuste reprobato.* Si ergo non satisfacit, ideo est, quia confessio est invalida, etsi bona fide accesserit: Doctores communiter. Hinc Episcopus potest approbare, vel absolute, vel limitate ad tempus, locum, aut personas: puta ad sex menses, in Cathedrali, pro viris tantum, &c.

B b 4

Putant

Putant tamen Henric. Fagundez, & alii apud Dian. pag. 1. tr. II. r. 10. restrictionem approbationis v. g. pro viris tantum non valere, si fiat ex mero Episcopi arbitrio, & Sacerdos, præsertim regularis, sit absolute idoneus: sed communiter rejiciuntur, quia, sicut non est simpliciter Confessarius, qui etiam ex arbitrio Episcopi non est simpliciter approbatus, utut cæteroqui sit idoneus, ita &c. Cæterum, licet Episcopus possit non admittere ad examen, si tamen admiserit, & reperit idoneum, peccat contra justitiam, si sine justa causa neget approbationem, quia intervenit quasi contractus: Lug. Gorm. & alii: & quoad Regulares ex Constit. Clem. X. cit. debet Episcopus Regularem repertum idoneum simpliciter approbare; nec potest iterum examinare, revocare, aut limitare priorem approbationem, quam ipsemet dedit (secus vero, si eam dederit suus Vicarius, vel Antecessor) nisi accedat nova justa causa ad confessiones pertinens. Nec potest, inconsulta Sede Apostolica, suspendere facultatem audiendi confessiones omnium simul unius Conventus. Denique Regularis simpliciter approbatus potest in ea Dioecesi quovis anni tempore, etiam Paschali, & quorumcunque, etiam infirmorum, confessiones audire absque ulla Parochorum licentia: tenetur tamen eorundem infirmorum Parochum illico certiores facere, saltem per scripturam apud ipsum infirmum relinquendam. Hæc ex Constit. cit.

§. II.

Quid de Approbato ad Confessiones Regularium?

AD Confessiones Regularium exemptorum (uti hodie sunt fere omnes) non requiritur approbatio Episcopi, quia Tridentinum hanc tantum requirit ad confessiones secularium. Requiritur tamen approbatio, seu designatio Superioris regularis, qui ad confessiones suorum subditorum potest deputare quemvis Sacerdotem, etiam alterius ordinis, imo etiam secularem non approbatum ab Episcopo: Doctores communiter: Nomine Religiosorum veniunt hic etiam equites melitenses, secundum Sanch. contra Averſa: & ex praxi id eis conceditur Melitæ, negatur extra Melitam: Diana, Tamb. & alii.

Exten-

Extenditur hoc etiam ad Novitios, quia in favorabilibus communicant cum Religiosis: Sanch. & alii communiter: possunt tamen Novitii, etiam absque licentia Superioris (quod non possunt Religiosi) confiteri Confessario seculari, vel alterius Ordinis approbato ab Episcopo; quia in odiosis non communicant cum regularibus: Doctores communiter. Extenditur etiam ad seculares domus Religiosæ, *Qui inibi sunt veluti de familia, & continui commensales; non autem qui tantum illis serviunt*: ex citata Constit. Clem. X. quæ, cum sit novissima in hac materia, ad eam reduci debent reliqua in hoc punctum privilegia. Itaque familiares domus Religiosæ non sunt Hospites, Ruricolæ, aliive ei inservientes, sed extra commorantes. Sunt vero Tertiarii, Oblati, Educandi, Famuli, etiam si Mercenarii, cæterique Seculares, et si solventes expensas, modo hi omnes intra septa Religiosorum degentes communi eorum tecto, & victu continenter utantur. Item Alumni, & Convictores in Seminariis Religiosorum, ut addit Bordonus, modo locus ille sit Religiosorum; secus vero, si immediate, & per se sit erectus in Seminarium, cui Religiosi ministrent, ut recte limitat Lug. l. 4. *Resp. Moral.* dub. 33. Tenentur tamen prædicti familiares ire ad Parochialem Ecclesiam pro communione Paschali, ex Decr. S. Congreg. 2. Febr. 1676. quamvis non desint, qui dicant oppositum de famulis, de quibus est privilegium bullatum concessum à Leone X. cui per Decretum S. Congreg. derogari non potuit.

Confessarius Regularium potest etiam extra Conventum, imo in quacunque Diœcesi peregrinetur, absolvere Regulares ejusdem Conventus pariter itinerantes; & similiter etiam Novitios, & Familiares ejusdem Conventus, quia Constitutio Clementis X. tantum id limitat de secularibus non familiaribus, Cespedes, & alii: imo Regularis (saltem Societatis Jesu) in itinere confiteri debet Socio ejusdem Ordinis, etiam si alias à Superiore non approbato; quia Superior tacite tunc illum approbat. Si vero non habeat Socium ejusdem Ordinis, poterit (nisi sit Carthusianus, aut Capuccinus) confiteri cuivis Confessario alterius Ordinis, vel etiam seculari approbato ab Episcopo; imo etiam simplici Sacerdoti, ut addunt Suar. Tamb. & alii, &c. contra Vasq. & alios, quia præsumitur Superior illum tacite approbare, si sit consuetudo, vel necessitas communicandi in via. Denique,

si talis Religiosus in itinere divertat ad aliquam Domum sui Ordinis, tenetur confiteri aut Socio itineris, aut uni ex Confessariis illius Domus, qui in quovis conventu esse debent duo, vel tres, aut plures, juxta numerum Religiosorum ex Decr. Urbani VIII. & usus est, ut in magno Conventu sint quatuor.

§. III.

Quid de Approbatis ad Confessiones Monialium?

Ut dicatur quis approbatus ad confessiones Monialium, non satis est, eum esse generaliter approbatum ad omnes Christi-fideles; sed requiritur specialis approbatio, in qua fiat expressa mentio de Monialibus; imo approbatus pro uno earum Monasterio non censetur approbatus pro alio, & approbatus pro una vice non potest pro pluribus vicibus, nisi iterum approbetur: Doctores communiter ex Decreto Sacrae Congregationis confirmato à Gregorio XV. & Urbano VIII. & novissime ex citata Constitutione Clementis X. Addit Pellizarius, approbatum ad audiendam confessionem duarum, vel trium Monialium ex aliqua peculiari occasione non posse audire confessionem aliarum Monialium ejusdem Monasterii; quia approbatio est limitata.

Approbatio ad confessiones Monialium dari debet ab Episcopo Diocesano, etiamsi Moniales sint exemptae, seu subjectae regularibus ex citata Constitutione Clementis X. Ut autem audiri possint exemptae, praeter specialem approbationem Episcopi, requiritur etiam licentia Superiorum Ordinis, in quo est ista exemptio; quia Pontifices non intendunt derogare Constitutionibus, & Privilegiis Religionum, vbi quorum non possunt Regulares confiteri, nisi Confessariis ab eorum Superiore designatis: si autem non sint exemptae, sufficit sola specialis approbatio Episcopi, quamvis Superiores Ordinis nolent: Croix num. 1533.

Haec omnia procedunt de Confessario Monialium, sive ordinario, qui durat ad tres annos, sive extraordinario, qui bis, aut ter in anno offeratur ab Episcopo, & aliis Superioribus ex Trid. sess. 25. cap. 10. de Regularibus. Itaque, si Monasterium sit subjectum Episcopo, hic debet bis, aut ter in anno offerre extraordinarium; si sit subjectum Praelatis regularibus, ad hos spectat offerre, appro-

approbante Episcopo; quod si hi non offerant, potest de se assignare Episcopus: Pellizar. tr. 10. de Regularibus cap. 10.

Cæterum, Novitiæ, Educandæ, aliæve feminæ in Monasteriis Monialium commorantes, confiteri etiam possunt cuivis Confessario generaliter approbato ab Episcopo; quia in odiosis non veniunt nomine Monialium; ob quam rationem Pellizarius cum aliis idem probabiliter dicit de Abbatissis, nisi obstet consuetudo. Et certum est, idem esse de iis, quæ vivunt in Conservatoriis, etiam si ibidem votum emittant; quia Conservatoria non veniunt nomine Monasterii, aut Monialium. Idem demum est de Moniali, quæ cum licentia degit extra Monasterium, quia Constitutio Clementis X. intelligitur de Monialibus in Monasterio degentibus: Croix, & alii.

§. IV.

Quid de Approbatis ad Confessiones Privilegiatorum?

PRIVILEGIATI hic sunt, qui, sive à jure, sive à consuetudine, sive ab homine habent facultatem eligendi sibi Confessarium non approbatum ab Ordinario.

I. A jure hoc habent Episcopi, ex cap. *Ne pro dilatione, &c. de Pœnit. & Remiss.*; etiam si sint Episcopi tantum titulares, vel tantum confirmati; imo etiam si sint excommunicati, suspensi, aut depositi, cum neque sic priventur dignitate, neque adeo ejus privilegiis; secus vero, si sint degradati, aut nondum confirmati, licet sint electi: Pasqual. dec. 87. Cæterum, Episcopus sic eligendo approbat; ideoque potest Episcopus v. g. Neapolitanus, etiam existens in Diocesi Nolana, eligere sibi Sacerdotem Neapolitanum, cum possit etiam ibi eum approbare; imo etiam potest ibi eligere sibi Sacerdotem Capuanum approbatum tantum à suo Episcopo; quia ille est vere approbatus idoneus, & ipse ex vi privilegii potest sibi eligere Sacerdotem idoneum, nec ibi est alius Ordinarius, ad quem spectat de hoc ei providere, Lug. d. 21. n. 38. At non potest ibi eligere Sacerdotem sive Nolanum, sive Capuanum non approbatum à suo Episcopo; quia ibi non potest ei dare approbationem ex Decr. Sacr. Congr.; quidquid dicant Pasqu. & alii, quod tale Decr. non sit in forma authentica.

A

A jure etiam privilegium habent Prælati minores exempti, ex text. cit. ut sunt Abbates exempti, non autem Abbatissæ exemptæ: item Vicarii Generales Episcoporum item Prælati Curiae Romanæ, ut Auditores Rotæ, Clerici Cameræ Apostolicæ, Magister Sacri Palatii, &c. Quamvis, ut notat Dian. non audeant uti privilegio. Hoc certe non habent Parochi, ut constat ex Prop. ubi damnata ab Alex. VII. *Qui beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario.* Ratio est, quia non sunt exempti: à jure etiam privilegium habent Superiores Regulares, ex text. cit. apud Pasqu. qui etiam id concedit eorum Vicariis; sed quidquid sit de aliis Religiosis, id certe non competit nostris Oeconomis, nisi sint Vice-Rectores.

II. Ex consuetudine, vel etiam à jure, ut addunt Abbas, & alii, &c. hoc privilegium habent Cardinales etiam si non sint Episcopi; quia habent jurisdictionem Episcopalem in suis Ecclesiis titularibus; &, cum sint Prælati universalis Ecclesiæ, possunt, sive Romæ, sive alibi commorentur, eligere sibi non approbatum ab Ordinario. Imo, cum Cardinales sint Ordinarii propriae familiæ, possunt unicuique de familia providere de Confessario, vel tribuere facultatem eligendi sibi Sacerdotem idoneum; talis enim concessio est simul approbatio. Ex consuetudine etiam, tacitaque approbatione Ecclesiæ possunt Reges, & Principes Absoluti eligere sibi in Confessarium Sacerdotem simplicem, ubicunque fuerint: sed id ad eorum familiam non extenditur: Busf. & alii, &c.

III. Ab homine privilegium habere possunt ii, quibus Pontifex, vel Episcopus concesserit. Hi autem nunquam concedunt, ut possis eligere Confessarium non approbatum; imo, si Episcopus id concederet, invalide concederet; quia non potest dispensare in jure Trident. Ita Suarez d. 28. s. 3. Cæterum, qui habet Bullam Cruciatæ, nullam habet in hoc speciale privilegium, ex Constitut. Innoc. XII. cit. §. i. idemque est de Bulla Jubilæi.

Hinc infertur, Approbatum pro viris tantum non posse tempore Jubilæi audire confessiones mulierum: Suar. Lug. & alii contra alios apud Dian. An autem tempore Jubilæi possint Regulares absque licentia Superioris eligere sibi Confessarium approbatum tantum ab Episcopo? Affirmant Lug. Pelliz. Fill. & alii; quia in Bulla Jubilæi Por-

Pontifices derogant privilegiis omnibus in oppositum, etiam si speciali mentione dignis: sed melius negant Rodriguez, Reginald. & alii; quia cap. 1. de Privilegiis prohibetur, ne quis Religiosos absolvat invitis suis Superioribus. Idem à fortiori dicunt Faustus, Pelliz. & alii contra Bonac. Peyrin, & alios, &c. de Monialibus; quia, sicut approbatus pro viris tantum non potest tempore Jubilæi eligi à Mulieribus, ita nec à Monialibus, qui non est specialiter approbatus pro illis.

QUÆSTIO II.

De Officio Confessarii.

CONFESSARIUS quadruplex gerit Officium, Ministri, Judicis, Medici, & Doctoris, ex Trid. *sess. 14. de Pœnit. c. 2. 5. 6. & 7.* Hinc plures habet obligationes, nimirum probitatis, & scientiæ: item admittendi, ac docendi Pœnitentem: item injungendi Pœnitentias, Restitutiones, Denunciationes, Juramenta, & Ecclesiasticam Sepulturam. Porro de Pœnitentiis, necnon de Restitutionibus nihil hic, cum abunde dictum de eis sit propriis locis. De cæteris hic agendum. Itaque sit

CAPUT I.

Quid de probitate Confessarii?

PRÆCIPUA Ministri Sacramenti Pœnitentiæ dos est *Vitæ integritas, ac morum honestas*, ex cit. Constit. Clem. X. Maxime requiritur status gratiæ, dum absolvit: hinc

Quæres primo, Qualiter peccat Confessarius ministrans hoc Sacramentum in statu peccati mortalis?

Respondeo, Committere grave sacrilegium, utpote qui agit ut Minister Christi specialiter consecratus, adeoque est reus gravis irreverentiæ in Sacramentum; ejusque auctorem, cujus nomine conficit Sacramentum, & confert Gratiâ: ergo omnino illicite, quamvis valide operatur: Doctores communissime.

Quæres secundo, Quid agere debeat talis Confessarius, si petatur ad audiendas confessiones?

Respon-